

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 7000899592
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7000899592.9

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: OSTAX, spol. s r. o., Jarcová 71, 757 01 Válašské Meziříčí, IČO: 47 150 378, Česká republika, zastúpeného JUDr. Vlastimilom Klepáčom, advokátom, Krmanova 16, Košice, proti žalovanému: DMF a. s., Lastomírska 9, 071 01 Michalovce, IČO: 36 187 437, zastúpenému Bc. Dr. Vasilom Hunderom, Školská 3, 071 01 Michalovce, o zaplatenie 3 774,25 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. júla 2019, č. k. 5Obo/8/2019-458, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 31. 07. 2018, č. k. 4Cb/1009/2000-421 v znení opravného uznesenia zo dňa 26. 04. 2019, č. k. 4Cb/1009/2000-448 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3 774,25 eur spolu s úrokom vo výške 5% p. a. od 11. 04. 2000 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania.
2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia 88 190,30 Sk (2 927,38 eur) titulom náhrady škody, ktorú mu spôsobil žalovaný tým, že po tom, ako realizoval pre neho prepravu tovaru - ihličnatého reziva z Ukrajiny od spoločnosti „SOLO“ Mukačevo do Válašského Meziříčí v Českej republike, mu tento prepravovaný tovar nevydal, odpredal ho tretej osobe, čím spôsobil žalobcovi škodu vo výške 202 137,-- Kč.
3. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca viacerými procesnými podaniami zobral čiastočne žalobu späť, čiastočne žalobu rozšíril, a teda predmetom sporu zostala uplatnená pohľadávka žalobcu ako cena nedodaného tovaru vo výške 181 439,-- Kč, resp. 5 143,-- USD. Z tejto sumy žalovaný poukázal žalobcovi sumu 26 825,-- Kč a po odpočítaní tejto sumy je nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní 154 614,-- Kč. Žalobca zároveň uznal, že má vo vzťahu k žalovanému záväzok zodpovedajúci cene za dve prepravy, ktoré pre žalobcu vykonal žalovaný, každá po 18 000,-- Kč.
4. V predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol skoršími rozsudkami č. k. 4Cb/1009/2000-173 zo dňa 21. 02. 2006 (prvý v poradí), ktorý bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako odvolacieho súdu zo dňa 03. 05. 2007, č. k. 2Obo/184/2006-195. Následne

súd prvej inštancie opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 12. 11. 2013, č. k. 4Cb/1009/2000-298 (druhý v poradí), ktorý bol tiež zrušený uznesením najvyššieho súdu zo dňa 31. 05.2017, č. k. 1Obo/5/2017-336 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Po vrátení veci súd prvej inštancie ustálil, že predmetom sporu je uplatnená pohľadávka žalobcu vo výške 3 774,25 eur. Konštatoval, že pohľadávka žalobcu nebola v konaní sporná, čo potvrdil žalovaný na pojednávaní dňa 25. 04. 2018 a vyplýva to aj z písomného jednostranného zápočtu žalovaného voči uplatnenej pohľadávke žalobcu zo dňa 18. 11. 2008 (č. l. 237), v ktorom žalovaný uznáva, že za odpredaj dreva získal žalovaný sumu 235 277,60 Sk, a tento zápočet je podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka a § 323 Obchodného zákonníka zároveň uznaním vymáhanej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, teda pohľadávky žalobcu voči žalovanému, uplatnenej v tomto konaní.

6. Súd prvej inštancie uplatnenú pohľadávku titulom náhrady škody posúdil v zmysle právnych záverov odvolacieho súdu vyslovených v poslednom zrušujúcom uznesení ako pohľadávku z výkonu záložného práva podľa § 628 Obchodného zákonníka, pretože predmetná preprava bola vykonávaná v mesiaci máj 1999, teda za účinnosti § 628 Obchodného zákonníka.

7. Súd prvej inštancie posudzoval dôvodnosť uplatnenej pohľadávky žalovaného voči žalobcovi v uplatnenej výške 201 748,50 Sk. Žalovaným uplatnenú započítaciu námietku vo výške 201 748,50 Sk posudzoval súd prvej inštancie podľa § 98 O. s. p. účinného v čase vykonania tohto započítacieho prejavu a posúdil ju len ako obranu a nie ako protinávrh.

8. Žalovaný túto pohľadávku špecifikoval v podaní zo dňa 18. 11. 2008 (čl. 237 spisu). Uviedol, že celkovo mal žalovaný voči žalobcovi pohľadávku vo výške 201 748,50 Sk, ktorá pozostáva zo 4 faktúr po 600,-- USD za vykonanú prepravu, 32 000,-- Kč za preстоje vozidiel, za ďalšie 2 faktúry po 600,-- USD za vykonanú prepravu a faktúru č. 106/99 ako servisné poplatky v celkovej výške 6 457,50 Sk a ďalšie servisné poplatky vo výške 3 075,-- Sk, spolu teda tieto navyše náklady predstavovali sumu 9 532,-- Sk. Za zadržaný prepravovaný tovar - drevo žalovaný získal sumu 235 277,60 Sk. Po odpočítaní sumy 235 277,60 Sk a 201 748,50 Sk rozdiel činí 33 529,10 Sk, čo po prepočte na české koruny predstavuje 27 093,-- CZK, ktorú žalovaný uhradil žalobcovi. Túto sumu po odpočítaní poplatkov 268,25 CZK banka pripísala na účet žalobcu v celkovej výške 26 825,-- CZK.

9. Súd prvej inštancie posúdil pohľadávku ako dôvodnú len v rozsahu nesporne vykonaných 5 prepráv (faktúra č. 990172, č. 990184, č. 990185, č. 990313, č. 990314), v cene prepravy po 18 000,-- Kč. Súd prvej inštancie uviedol, že sám žalovaný predložil súdu dňa 17. 05. 2018 písomné podanie spolu s listinným dôkazom - objednávka prepravy (č. l. 405 spisu, resp. aj na č. l. 69), z ktorej vyplýva, že žalovaný objednáva u žalobcu prepravu cca po 30 m³ smrekového dreva za 18 000,-- Kč. Cenu prepravy 18 000,-- Kč žalobca v konaní nerozporoval, namietal iba tvrdenie žalovaného, že cena prepráv, ktoré navrhuje žalovaný započítať oproti nespornej pohľadávke žalobcu, nebola dohodnutá vo výške 600 USD. Žalobca uznal, že iba jedna z týchto prepráv ako expresná preprava bola dohodnutá vo výške 600 USD, ostatné prepravy uvedené v tomto započítacom prejave boli dohodnuté za cenu po 18 000,-- Kč.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uplatnená pohľadávka žalovaného za štyri faktúry uvedené v započítacom prejave je dôvodná po 18 000,-- Kč, teda spolu vo výške 72 000,-- Kč a jedna faktúra na 600 USD, teda 21 258,-- Kč. Súd pri určovaní oprávnenosti pohľadávky žalovaného voči žalobcovi za vykonané prepravy vychádzal pri jednej cene prepravy zo sumy 600 USD, teda zo zhodného tvrdenia strán sporu a pri ostatných štyroch faktúrach vychádzal z objednávky a z toho, že 18 000,-- Kč po prepočte v danom čase aktuálnym kurzom, predstavovalo iba 508 USD. Ako dôvodnú započítaciu námietku uznal cenu prepravy 18 000,-- Kč. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalovaného voči žalobcovi vo forme započítacej námietky posúdil podľa Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR).

11. Ďalej uviedol, že žalovaný v započítacom prejave z 18. 11. 2008 započítava oproti uplatnenej pohľadávke žalobcu aj ďalšie pohľadávky, a to titulom preстоjov 32 000,-- Kč a viac nákladov 9 532,-- Sk. Žalovaný o tejto pohľadávke nepredložil žiadne dôkazy v konaní. Žalobca tieto pohľadávky žalovaného neuznal a žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, tak v tejto časti obrany mu súd nemohol vyhovieť.

12. Žalovaným dôvodne uplatnená pohľadávka, ktorú súd prvej inštancie uznal za spôsobilú na započítanie pozostávala so žalobcom uznaných štyroch prepráv po 18 000,-- Kč (spolu 72 000,-- Kč) a jednu prepravu realizovanú za 600 USD (21 258,-- Kč). Žalobca už v žalovanej sume 154 614,-- Kč

zohľadnil pohľadávku žalovaného voči žalobcovi za 2 prepravy po 18 000,-- Kč (FA č. 990185 a č. 990184). Tieto faktúry sú aj v započítacom prejave žalovaného z 18. 11. 1999. Preto súd z nesporne žalovaným vykonaných 4 prepráv po 18 000,-- Kč a 1 prepravy za 600 USD, už považoval za dôvodnú započítaciu námietku žalovaného len za cenu ďalších 2 prepráv po 18 000,-- Kč fakturovaných faktúrou č. 990313 a č. 990314 a č. 990172 za 600 USD. Po odpočte dôvodnej pohľadávky žalovaného vo výške 93 258,-- Kč a 36 000,-- Kč je rozdiel 57 258,-- Kč, čo predstavuje žalovaným dôvodne vznesenú námietku započítania svojej pohľadávky voči žalobcom uplatnenej.

13. Žalobca si uplatnil proti žalovanému pohľadávku za nevydaný prepravovaný tovar vo výške 181 439,-- Kč (5 143,-- USD) a potom, ako žalovaný uhradil žalobcovi na túto náhradu škody sumu 26 820,-- Kč, zostal nárok žalobcu v tomto konaní vo výške 154 614,-- Kč. Po odpočítaní žalobcovej pohľadávky 154 614,-- Kč od dôvodnej, započítanej pohľadávky žalovaného 57 258,-- Kč, činí rozdiel sumu 97 356,-- Kč, čo predstavuje dôvodne uplatnenú pohľadávku žalobcu voči žalovanému v tomto konaní.

14. Pretože pohľadávka žalobcu, ktorú si uplatnil v konaní, a ktorá zostala predmetom sporu, bola len vo výške 3 774,25 eur, súd vyhovel žalobe žalobcu o zaplatenie 3 774,25 eur, keďže je viazaný návrhom a nemôže priznať žalobcovi viac, ako si uplatňuje. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného na zaplatenie 3774,25 eur titulom náhrady škody, tiež žalobcovi priznal aj uplatnený úrok vo výške 5% ročne v zmysle článku 27 ods. 1 Dohovoru CMR odo dňa podania žaloby, teda odo dňa 11. 04. 2000 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti o uplatnených úrokoch súd žalobu zamietol.

15. Na odvolanie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 30. 07. 2019, č. k. 5Obo/8/2019-458, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

16. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v ďalšom konaní po vrátení veci nepochybil a vec správne vyhodnotil, dostatočne sa zaoberal nedostatkami vytknutými odvolacím súdom v ostatnom zrušovacom rozhodnutí sp. zn. 1Obo/5/2017, precízne aplikujúc už vyslovené právne záväzné závery odvolacieho súdu s tým, že námietky žalovaného boli zodpovedané.

17. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že v odvolaní žalovaného nevzhliadol žiadnu otázku, ktorá by už v konaní nebola preskúmaná, a na ktorú by strany sporu nedostali odpoveď v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom podstatným je, že v konaní nedošlo k žiadnej zmene zisteného skutkového stavu a nebol dôvod odkloniť sa od už vyslovených právnych záverov. Základom námietok žalovaného je poukaz na fakturované sumy, ktoré však nemali oporu v dôkazoch o existujúcej dohode pre takto uplatnené sumy voči žalovanému a ani vo vzniku iného titulu, ktorý by súd žalovaný preukázal. Súd prvej inštancie správne vychádzal len pri jednej cene prepravy zo sumy 600 USD s oporou zhodných tvrdeniach strán a pri ostatných štyroch faktúrach správne použil ako základ objednávky vo výške uznannej žalobcom v sume 18 000,-- Kč a túto umu uznal ako dôvodnú započítaciu námietku a túto správne posúdil podľa Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR). To, že žalovaný v započítacom prejave z 18. 11. 2008 započítaval oproti uplatnenej pohľadávke žalobcu aj ďalšie pohľadávky titulom prestojov vo výške 32 000,-- Kč a viac nákladov vo výške 9532,-- Sk, nemohlo byť súdom zohľadnené, keďže v konaní titul týchto pohľadávok nebol preukázaný.

18. Odvolací súd preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý dovolanie odôvodnil § 420 písm. f/ C. s. p. a z obsahu dovolania aj ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

20. Žalovaný v podanom dovolaní uviedol, že po vrátení veci odvolacím súdom predložil do spisu dôkazy a hoci to žalobca nenavrhol, bol následne na pojednávaní opätovne vypočutý svedok Ing. Vít Gorej, ktorého dôveryhodnosť nemala byť ničím podložená. Napriek tomu bolo nároku žalobcu vyhovené aj v časti, kedy deklaruje predaj tovaru dopravcom podľa právneho poriadku miesta, kde sa zásielka nachádza v zmysle Dohovoru CMR.

21. Žalovaný je názoru, že nesprávne právne posúdenie je spôsobilým odvolacím dôvodom, ak dôjde k omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Žalovaný aj v dovolaní poukazuje na čl. 16 ods. 1 až 5 Dohovoru CMR a má za to, že postupoval v zmysle uvedeného článku a v súlade s právom.

22. Dohoda so žalobcom sa podľa žalovaného javí ako účelové konanie s cieľom získať vlastného prospechu na jeho úkor, čo možno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi s tým, že nepoctivému konaniu sa nemôže poskytnúť súdna ochrana.

23. Zároveň je žalovaný presvedčený, že najvyšší súd ako súd odvolací bol povinný v prejednávanej veci nariadiť pojednávanie a rozhodnúť až na základe jeho výsledkov, ktorým postupom mu odňal možnosť uplatnenia jeho procesných práv, kedy nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov § 177 ods. 2 C. s. p. o nenariadení pojednávania.
24. Právne posúdenie malo byť napokon podľa dovolateľa v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka, ktoré určuje objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa vozidla, a to v spojení s ust. § 428 Občianskeho zákonníka, ktoré pripúšťa liberačný dôvod v závislosti na tom, že škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke alebo nie.
25. Žalovaný preto navrhuje, aby dovolací súd uznesením zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie.
26. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že s dovolaním žalovaného nesúhlasí, nakoľko konajúce súdy sa dostatočne zaoberali skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo, vykonali správne dokazovanie a právne posúdenie, kedy vo veci aj správne rozhodli. Preto žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.
27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť, pretože nebola splnená podmienka povinného právneho zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní (§ 447 písm. e/ C. s. p.).
28. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáčať sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej; to platí pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).
29. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí tiež to, aby účastník konania nebol vystavený účinkom pre neho nepriaznivého rozhodnutia mimoriadneho opravného súdu, ak neboli splnené ústavné a zákonom ustanovené predpoklady na to, aby opravný súd vo veci konal a rozhodoval. Z uvedeného teda vyplýva, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe by (dokonca) prelomil jeho právoplatnosť, porušil by tým základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane, ktorý sa po rozhodnutí najvyššieho súdu v takom prípade dostáva do nepriaznivejšej pozície, než v ktorej bol pred takým rozhodnutím. Porušenie princípov spravodlivého procesu spočíva preto v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorým sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšej inštancie (II. ÚS 172/03).
30. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).
31. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).
32. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že právna úprava civilného sporového konania, stanovujúc

osobitnú podmienku dovolacieho konania, vyžaduje, aby dovolateľ (okrem prípadov, na ktoré sa vzťahuje § 429 ods. 2 C. s. p.) bol v dovolacom konaní obligatórne zastúpený advokátom a aby podané dovolanie bolo advokátom spísané. Dovolací súd je pritom povinný skúmať (preverovať), či táto podmienka povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní je splnená.

33. V rozhodovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje riadne poučenie o prípustnosti dovolania, lehote na podanie dovolania, o náležitostiach dovolania a povinnom zastúpení dovolateľa advokátom v dovolacom konaní (§ 393 ods. 1 C. s. p.). Z tohto dôvodu nebol súd prvej inštancie povinný vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania pred predložením súdneho spisu dovolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom dovolaní.

34. Zo spisu ďalej vyplýva, že po podaní dovolania žalovaným, súd prvej inštancie výzvou zo dňa 22. 10. 2019, č. k. 4Cb/1009/2000-484, napriek vyššie uvedenému vyzval žalovaného na predloženie plnej moci na zastupovanie v dovolacom konaní advokátom v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Proti tejto výzve podal žalovaný sťažnosť doručенú súdu prvej inštancie dňa 30. 10. 2019. Sťažnosť žalovaného bola Krajským súdom v Košiciach uznesením zo dňa 25. 11. 2019, č. k. 4Cb/1009/2000-488 zamietnutá, kedy konajúci súd s poukazom na § 429 ods. 2 C. s. p. konštatoval, že dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a všetky podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Súd dodal, že dovolateľ nemusí byť v konaní zastúpený advokátom, ale môže byť ako právnická osoba zastúpený aj fyzickou osobou, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je zamestnancom dovolateľa, alebo je členom dovolateľa ako právnickej osoby.

35. Krajský súd v Košiciach zdôraznil, že žalovaný ako dovolateľ preukázal, že JUDr. Milan Čornej, ktorého žalovaný splnomocnil na svoje zastupovanie v dovolacom konaní, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, má ukončenú právnickú fakultu Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach s titulom JUDr. Tento súd však nezistil to, aby JUDr. Milan Čornej bol advokátom a ani žalovaný túto skutočnosť v sťažnosti ani netvrdil. Žalovaný však netvrdil ani to, že by JUDr. Milan Čornej bol zamestnancom žalovaného, alebo jeho členom. To znamená, že v takom prípade JUDr. Milan Čornej, aj keď má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, nemôže zastupovať žalovaného v dovolacom konaní, aj keď mu žalovaný úplne dôveruje. Povinné zastúpenie v dovolacom konaní fyzickou osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa je možné len vtedy, ak by išlo o zamestnanca alebo člena dovolateľa.

36. Dovolací súd v rámci preverovania splnenia podmienok prípustnosti dovolania, vrátane osobitnej podmienky povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní, aj vzhľadom na vyššie uvedené závery konštatuje, že napriek poučeniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Krajského súdu v Košiciach, sa žalovaný nedal zastúpiť advokátom ani svojím zamestnancom alebo členom, ktorý by mal vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Takéto povinné zastúpenie nemožno vyvodiť ani z dohody o pracovnej činnosti predloženej žalovaným zo dňa 02. 12. 2019 (po podaní dovolania, pozn. dovolacieho súdu), a to aj s odkazom na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 25. 04. 2019, sp. zn. 3Cdo/194/2018, podľa ktorého „Konanie za právnickú osobu, ktorá podala dovolanie, tým, kto s ňou uzavrel dohodu o vykonaní práce podľa § 226 Zákonníka práce, nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p. Zamestnancom je totiž fyzická osoba, ktorá v pracovnoprávných vzťahoch vykonáva pre zamestnávateľa závislú prácu (viď bližšie § 11 ods. 1 Zákonníka práce), pričom pre závislú prácu je charakteristický výkon práce pozostávajúcej prevažne z opakovania určených činností (porovnaj § 1 ods. 2 Zákonníka práce). Dohoda o vykonaní práce (§ 226 Zákonníka práce) sa uzatvára na vykonanie konkrétnej pracovnej úlohy, takže tu chýba „trvajúci pokračujúci výkon práce“ (porovnaj 4Cdo/201/2006 a III. ÚS 70/2007),“ od ktorého záverov sa nie je dôvod odchyliť ani v prejednávanom spore.

37. So zreteľom na to, že v danom prípade nebolo podané dovolanie spísané advokátom, ani zamestnancom (členom) dovolateľa, ktorým je právnická osoba, a že v dovolacom konaní za tohto dovolateľa nekoná jeho zamestnanec (člen), dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. e/ C. s. p., v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p. Vzhľadom na dôvod odmietnutia dovolania dovolací súd neskúmal opodstatnenosť podaného dovolania.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.